

Sygn. akt VIII **Pa 208/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka
Sędziowie:	SSO Jolanta Łanowy SSR del. Renata Stańczak (spr.)
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2016r. w Gliwicach

sprawy z powództwa P. W. ((...)) i E. T. (T.)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w K.

o ekwiwalent pieniężny z tytułu prawa do bezpłatnego węgla

na skutek apelacji powoda P. W.

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 10 czerwca 2015 r. **sygn. akt** VI P 227/15

oraz zażalenia powoda E. T. na postanowienie zawarte w punkcie 4

wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 10 czerwca 2015 r. **sygn. akt** VI P 227/15

1) oddala apelację;

2) odrzuca zażalenie;

3) zasądza od powoda P. W. na rzecz pozwanej kwotę 67,50 zł (sześćdziesiąt siedem złotych 50/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym;

4) zasądza od powoda E. T. na rzecz pozwanej kwotę 60,00 zł (sześćdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

(-) SSR del. Renata Stańczak (spr.) (-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Jolanta Łanowy

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygnatura akt VIII Pa 208/15

UZASADNIENIE

P. W. i E. T. domagali się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w K. po 597,54 zł tytułem ekwiwalentu za bezpłatny węgiel, z ustawowymi odsetkami od dnia 1 maja 2014 roku oraz obciążenia pozwanego kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych.

Na uzasadnienie podano, że powodowie byli zatrudnieni w kopalni węgla kamiennego należącej do pozwanej bądź jej poprzedników prawnych, aktualnie zaś pobierają świadczenia emerytalno – rentowe. Na podstawie par. 10 Porozumienia z 20.12.2004 r. zawartego pomiędzy Zarządem (...) S. A. a organizacjami związków zawodowych przysługiwał im bezpłatny węgiel deputatowy na zasadach określonych w załączniku nr 14 do Porozumienia. Porozumienie zastąpiło w tym względzie zakładowy układ zbiorowy pracy, który regulował uprzednio kwestię uprawnień do bezpłatnego węgla deputatowego dla emerytów, rencistów innych uprawnionych. Dnia 6 lutego 2014 roku zarząd pozwanej spółki i organizacje związków zawodowych zawarły porozumienie w trybie art. 9¹ k.p. w związku z trudną sytuacją ekonomiczną zakładu pracy, na podstawie którego zmniejszono wymiar bezpłatnego węgla przysługującego osobom niebędącym pracownikami o jedną tonę rocznie na okres dwóch lat. W tym zakresie zmieniono porozumienie z 20.12.2004 r. opisane wyżej. Osoby uprawnione nabyły uprawnienie do bezpłatnego węgla z dniem 1 stycznia 2014 r. jako że zasadą jest prawo do bezpłatnego węgla w pełnym rocznym wymiarze formie ekwiwalentu pieniężnego, który wypłacany jest z góry, najpóźniej do 31 marca lub kwietnia roku, za który prawo do tego węgla przysługuje, co wynika z treści załącznika nr 14 do Porozumienia z 20.12.2004 r. w szczególności poprzez zapis par. 1.2 pkt 2 oraz par. 2.4. Dlatego też ograniczenie uprawnienia do bezpłatnego węgla Porozumieniem z dnia 6.02.2014 r. narusza konstytucyjną zasadę nie retroaktywności prawa potwierdzoną orzecznictwem tak Sądu Najwyższego jak i Trybunału Konstytucyjnego.

W dniu 19 grudnia 2014 roku Sąd Rejonowy wG. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (pod sygn. akt VI Np 1552/14).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana domagała się oddalenia powództwa w całości wobec każdego z powodów i zwrotu kosztów postępowania.

Na uzasadnienie podano, że powodowie nie posiadają prawa do bezpłatnego węgla (ani w ekwiwalencie pieniężnym, ani w naturze) na podstawie Porozumienia z dnia 20 grudnia 2004 roku zawartego między zarządem (...) S.A. a organizacjami związków zawodowych. Prawo do bezpłatnego węgla byłych pracowników zlikwidowanej Kopalni (...) reguluje ustawa z dnia 7 września 2007 roku o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego w latach 2008-2015 (Dz.U. z 2007 roku, Nr 192, poz. 1379) – zwana ustawą restrukturyzacyjną. Uprawnieni mogą realizować prawo do deputatu węglowego w dwojaki sposób: w naturze (art. 13 ustawy), a w przypadku złożenia oświadczenia o rezygnacji z uprawnienia do pobierania bezpłatnego węgla w naturze (art. 12 ust. 3 ustawy), w formie ekwiwalentu pieniężnego, który jest wypłacany obok emerytury (renty) wyłącznie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Pozwana dodała, że w okresie od 6 lutego 2014 roku do 10 grudnia 2014 roku realizowała prawo do deputatu węglowego za 2014 rok w wymiarze o jedną tonę mniejszą, zgodnie z wymienionym przez powodów porozumieniem z dnia 6 lutego 2014 roku. Dnia 10 grudnia 2014 roku mocą uchwały numer (...) pozwana odstąpiła od porozumienia z dnia 6 lutego 2014 roku.

Pismem z dnia 24 marca 2015 roku powód **E. T. zgłosił wniosek ewentualny** o zasądzenie 1 tony węgla w naturze w asortymencie orzech, wskazując na wniesienie powództwa w dacie gdy pozwana kwestionowała uprawnienie do spornej tony bezpłatnego węgla.

Pismem z dnia 31 marca 2015 roku pozwana uznała żądanie ewentualne wobec powoda **E. T.**, wnosząc o zwrot kosztów na mocy art. 101 kpc i wskazując, że po wydaniu uchwały z dnia 10 grudnia 2014 roku numer (...) pozwana wydaje każdemu z uprawnionych pełny wymiar deputatu węglowego.

Z kolei pismem z dnia 21 maja 2015 roku powód **P. W.** wniósł o zwrócenie się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o wskazanie, czy powodowie byli uprawnieni w roku 2014 do otrzymania ekwiwalentu pieniężnego za bezpłatny węgiel, czy świadczenie to zostało pomniejszone i na jakiej podstawie, czy powodowie otrzymali wyrównanie za 2014 rok.

Na rozprawie w dniu 10 czerwca 2015 roku powód **E. T.** oświadczył o cofnięciu pozwu ze zrzeczeniem się roszczenia, wnosząc o nieobciążanie kosztami. **Powód P. W. wniósł** o przekazanie sprawy do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i nieobciążanie ich kosztami procesu.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zwrot kosztów procesu wobec powodów pobierających ekwiwalent z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, zaś o umorzenie postępowania i zwrot kosztów od powodów, którzy cofnęli pozwy.

Wyrokiem z dnia 10 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy w G. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie VIP 227/15: 1. odmówił przekazania sprawy powoda P. W. do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, 2. oddalił powództwo powoda P. W., 3. umorzył postępowanie w stosunku do powoda E. T., 4. zasądził od każdego z powodów na rzecz pozwanej po 135,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy podał, że ustalił i zważył co następuje:

Powodowie byli pracownikiem zlikwidowanej KWK (...), przy czym powód **E. T.** pobierał deputat węglowy w naturze u pozwanej, zaś powód **P. W.** był uprawniony do świadczeń z tytułu bezpłatnego węgla wypłacanych w ekwiwalencie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, bowiem złożył oświadczenie o rezygnacji z węgla w naturze.

Porozumieniem z dnia 6 lutego 2014 roku pozwana zmniejszyła o jedną tonę wymiar świadczeń przysługujących powodom z tytułu bezpłatnego węgla.

Uchwałą numer (...) z dnia 10 grudnia 2014 roku pozwana wycofała się z Porozumienia z dnia 6 lutego 2014 roku i między innymi zobowiązała się spełnić dobrowolnie świadczenia w naturze w zakresie spornej tony węgla (do 30 czerwca 2015 roku), zaś w ekwiwalencie – do 31 grudnia 2015 roku. Nadto, w § 2 uchwały (...) pozwana postanowiła, że osoby uprawnione które wystąpiły na drogę sądową w celu przywrócenia wysokości wymiaru bezpłatnego węgla za rok 2014 mogą od dnia powzięcia uchwały realizować swój wymiar węgla na zasadach określonych w tej uchwale, w § 1. Od daty powzięcia wskazanej uchwały pozwana realizowała składane do niej wnioski powodów o wydanie spornego deputatu.

Powód **E. T.** pobrał sporną tonę węgla w naturze w toku sporu.

Sąd Rejonowy uznał, że wobec skutecznego cofnięcia pozwu przez powoda **E. T.** w tym zakresie postępowanie należało umorzyć.

W zakresie powoda **P. W.** **Sąd I instancji uznał, że** roszczenie podlegało oddaleniu i brak było podstaw do uwzględnienia wniosku o przekazanie sprawy do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Z dniem 1 lutego 2003 roku (...) Spółka Akcyjna w K. na podstawie art. 23¹ k.p. przejęła pracowników (...) Spółki Akcyjnej w G. (...) S.A.), w skład której wchodziła między innymi zlikwidowana Kopalnia (...).

Zgodnie z § 36 ust. 1 (...) byłym pracownikiem kopalń – emerytom, rencistom, [...] przysługuje deputat węglowy – wg załącznika nr 23.

Zgodnie z załącznikiem nr 23 uprawnienia do bezpłatnego węgla w naturze przysługują emerytom i rencistom w wymiarze: 3 ton rocznie (byłym pracownikom zakładów górniczych, których zobowiązania przejęła (...) S.A., o ile

pracownicy ci przeszli na emeryturę lub rentę po dacie wejścia w życie w tych zakładach zakładowej umowy zbiorowej opartej na układzie zbiorowym pracy z dnia 21 grudnia 1991 roku) lub 2,5 ton rocznie (pozostałym byłym pracownikom zakładów górniczych, których zobowiązania przejęła (...) S.A., jeżeli uprawnienia przyznano im na podstawie układu zbiorowego pracy z dnia 1 lutego 1980 roku). Na wniosek osoby uprawnionej (...) S.A. wypłacała ekwiwalent pieniężny według ceny węgla deputatowego obowiązującej w dniu realizacji świadczenia. (...) dla (...) S.A. nie wskazuje terminu spełnienia świadczenia w postaci bezpłatnego węgla dla emerytów i rencistów.

Sąd Rejonowy podkreślił, że pozwana nie rozwiązała (...). Wprowadziła natomiast w życie porozumienie zawarte w dniu 20 grudnia 2004 roku pomiędzy zarządem (...) S.A., a organizacjami związków zawodowych (Porozumienie z dnia 20 grudnia 2004 roku), bowiem nie doszło do zawarcia nowego układu zbiorowego pracy.

Uprawnienia emerytów i rencistów (oraz innych osób niebędących pracownikami) przewidziane w (...) wygasły, jednakże zastosowanie mają postanowienia Porozumienia z dnia 20 grudnia 2004 roku, które weszło w życie z dniem 1 stycznia 2005 roku. Powyższa kwestia nie była sporna w niniejszej sprawie.

Sąd Rejonowy podkreślił nadto, że zgodnie z § 10 Porozumienia z dnia 20 grudnia 2004 roku, emerytom, rencistom i innym uprawnionym osobom przysługuje bezpłatny węgiel według zasad określonych w załączniku Nr 14 do Porozumienia.

Zgodnie z postanowieniami załącznika Nr 14 do Porozumienia, prawo do bezpłatnego węgla dla emerytów, rencistów i innych uprawnionych realizowane jest w ekwiwalencie pieniężnym; natomiast prawo to na wniosek uprawnionego może zostać zrealizowane w naturze (§ 1.2 i § 2). Bezpłatny węgiel w wymiarze wynikającym z nabytego uprawnienia przysługuje byłym pracownikom którzy do dnia wejścia w życie załącznika korzystali z uprawnienia do bezpłatnego węgla przysługującego zgodnie z przepisami prawa obowiązującymi przed dniem wejścia w życie załącznika (§ 3.4.1).

Zgodnie z § 7 pkt 1 i 2 załącznika Nr 14 do Porozumienia przepisów niniejszego załącznika nie stosuje się do uprawnionych (emerytów, rencistów i innych osób), których prawo do bezpłatnego węgla realizowane jest na podstawie przepisów ustawy z dnia 7 września 2007 roku o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego w latach, 2008-2015 (Dz.U.2007.192.1379 ze zm.) ze środków budżetu państwa. Prawo do bezpłatnego węgla dla uprawnionych węgla dla uprawnionych nie ulega zmianie.

Dalej Sąd Rejonowy zauważył, że po myśli art. 1 punkt 3 ustawy o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego w latach 2008-2015 ustawa określa między innymi zasady wypłacania ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla, zwanego dalej „ekwiwalentem pieniężnym”, rent wyrównawczych, wydawania bezpłatnego węgla w naturze, a także wypłaty zaległych wynagrodzeń.

Zgodnie z art. 12 ust. 1, 3 i 7 wskazanej ustawy, byłemu pracownikowi kopalni postawionej w stan likwidacji przed dniem 1 stycznia 2007 r., uprawnionemu do bezpłatnego węgla, który uzyskał emeryturę lub rentę przed tym dniem, jest wypłacany przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, zwany dalej (...), oprócz emerytury lub renty, ekwiwalent pieniężny, z zastrzeżeniem ust. 2.(...) Warunkiem otrzymania ekwiwalentu pieniężnego przez osobę, o której mowa w ust. 1 i 2, jest przedłożenie pracodawcy pisemnego oświadczenia o rezygnacji z uprawnienia do pobierania bezpłatnego węgla w naturze.(...) Ekwiwalent pieniężny przysługuje również osobie, która po dniu wejścia w życie ustawy uzyskała prawo do renty rodzinnej po emerycie lub renciście, który pobierał ekwiwalent pieniężny wypłacany przez ZUS.

Sąd Rejonowy zważył nadto, że po myśli art. 13 ust. 1 ustawy, przedsiębiorstwo górnicze wydaje bezpłatny węgiel w naturze, który jest finansowany z dotacji budżetowej, uprawnionemu do jego otrzymania:

1) byłemu pracownikowi kopalni postawionej w stan likwidacji przed dniem 1 stycznia 2015 r.

2)pracownikowi kopalni postawionej w stan likwidacji przed dniem 1 stycznia 2007 r. wchodzącej w skład przedsiębiorstwa, o którym mowa w art. 8 ust. 1, który uzyska emeryturę lub rentę przed dniem 1 stycznia 2016 r. (...).

Ilość pobieranego bezpłatnego węgla w naturze nie może być wyższa niż 3 Mg węgla kamiennego rocznie (art. 13 ustęp 2 ustawy).

Po przeanalizowaniu wskazanych wyżej norm Sąd Rejonowy zauważył, iż pracownikom kopalń, które uległy likwidacji w relewantnym czasie, przysługuje prawo dochodzenia uprawnień do bezpłatnego węgla w dwojaki sposób. Uprawniony pracownik może albo dochodzić od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wypłaty ekwiwalentu pieniężnego, albo od danego przedsiębiorstwa górniczego może żądać wydania bezpłatnego węgla w naturze. Niedopuszczalne jest natomiast dochodzenie ekwiwalentu pieniężnego od przedsiębiorstwa górniczego. Pracownik realizujący prawo do bezpłatnego węgla w naturze może jednak zwrócić się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o wypłatę ekwiwalentu, jeżeli złoży byłemu pracodawcy pisemne oświadczenie o rezygnacji z uprawnienia do pobierania węgla deputatowego w naturze (art. 12 ustęp 3 ustawy).

Jak zauważył Sąd I instancji, w niniejszej sprawie powód **P. W.** nie był uprawniony do bezpłatnego węgla u pozwanej, i to od samego początku procesu. Powód złożył u pozwanej oświadczenie o rezygnacji z uprawnienia do pobierania węgla deputatowego w naturze i mógł dochodzić świadczenia jedynie od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, w stosownym trybie. Pozwana nie miała zatem legitymacji biernej w sprawie.

Zdaniem Sądu Rejonowego należy wskazać, że powództwo byłych pracowników zlikwidowanych kopalń o ekwiwalent pieniężny za bezpłatny węgiel jest sprawą cywilną w rozumieniu art. 1 k.p.c. Droga procesu cywilnego jest więc w takiej sprawie dopuszczalna. Jej niedopuszczalność (czasowa) wystąpiłaby, gdyby powodowie pozwali do sądu o zapłatę Zakład Ubezpieczeń Społecznych. W rozpatrywanej sprawie nie występowała więc niedopuszczalność drogi sądowej, która mogłaby prowadzić do przekazania sprawy właściwemu organowi na podstawie art. 464 § 1 k.p.c. – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2005 roku, w sprawie I UK 166/04, opublikowany w OSNP z 2005 roku, Nr 19, poz. 309. W niniejszej sprawie wystąpił zatem problem braku legitymacji biernej pozwanej spółki, a nie problem dopuszczalności drogi sądowej, co skutkowało oddaleniem powództwa w tym zakresie.

Sąd Rejonowy podniósł, że po rozważeniu okoliczności sprawy celowym było odmówienia przekazania sprawy powoda **P. W.** do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Z kolei powód **E. T.**, jak zauważył Sąd Rejonowy, nie był uprawniony do bezpłatnego węgla w formie ekwiwalentu pieniężnego od pozwanej, i to od samego początku procesu. Powód mógł pobrać tylko u pozwanej świadczenie w naturze.

Powód **E. T.** cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia.

Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c., pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku.

Sąd Rejonowy uznał cofnięcie pozwu za dopuszczalne, również w świetle art. 203 § 4 k.p.c. w zw. z art. 469 k.p.c., albowiem powód nie posiadał prawa do ekwiwalentu pieniężnego od pozwanej, które jest innym świadczeniem niż wydanie węgla w naturze.

Każdego z powodów w sprawie Sąd Rejonowy obciążył kosztami zastępstwa procesowego na rzecz pozwanej, w wysokości wynikającej z § 11 ustęp 1 punkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).

O kosztach postępowania w zakresie powoda **E. T.** orzeczono na mocy art. 98 kpc i 203 § 2 kpc.

Sąd Rejonowy zaznaczył, że należy wskazać, że nawet w dacie wniesienia pozwu powód nie był uprawniony do ekwiwalentu pieniężnego u pozwanej, który jest innym rodzajowo świadczeniem niż świadczenie w naturze. W okolicznościach sprawy powodowi nie przysługiwał wybór formy spełnienia świadczenia, albowiem – jak wskazywano już wyżej – zgodnie z § 7 pkt 1 i 2 załącznika Nr 14 do Porozumienia przepisów niniejszego załącznika nie stosuje się do uprawnionych (emerytów, rencistów i innych osób), których prawo do bezpłatnego węgla realizowane jest na podstawie przepisów ustawy z dnia 7 września 2007 roku o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego w latach 2008-2015 (Dz.U.2007.192.1379 ze zm.) ze środków budżetu państwa.

Z uwagi na powyższe, powód E. T. – cofając pozew o zapłatę ekwiwalentu w pieniądzu – na mocy art. 98 kpc winien być traktowany jako przegrywający spór w tym zakresie.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy przyjął (opowiadając się za dopuszczalnością złożenia roszczenia ewentualnego również w toku sporu), że powód **E. T.** wniósł żądanie ewentualne o wydanie węgla w naturze, a to pismem z dnia 23 marca 2015 roku.

W tym miejscu Sąd Rejonowy wskazał, że art. 132 kpc ma w sprawie zastosowanie, bowiem roszczenie ewentualne nie stanowi nowego odrębnego od już istniejącego roszczenia samoistnego żądania, ale stanowi modyfikację sposobu określenia żądania, którego spełnienie może być zrealizowane w okolicznościach sprawy przez zapłatę (żądanie główne), ewentualnie – wydanie w naturze. O powyższym przekonuje również okoliczność, że w razie uwzględnienia żądania głównego Sąd nie orzeka o żądaniu ewentualnym, co nie byłoby możliwe gdyby żądanie ewentualne było odrębnym żądaniem od żądania głównego.

Sąd Rejonowy wskazał nadto, że pozwana pismem wniesionym dnia 31 marca 2015 roku uznała roszczenie ewentualne powoda T. przy pierwszej czynności procesowej wnosząc o zwrot kosztów procesu na mocy art. 101 kpc.

Powyższe, zdaniem Sądu Rejonowego, nie zmienia jednak faktu, że to powód winien być – w zakresie kosztów procesu – traktowany jako przegrywający spór w całości.

Jak zauważył Sąd Rejonowy, powód **E. T.** pobrał sporną tonę węgla w naturze w toku procesu i nawet wobec wniesienia roszczenia ewentualnego w piśmie z dnia 23 marca 2015 roku należało uznać, że pozwana nie dała powodu do wytoczenia powództwa ewentualnego w rozpoznawanej sprawie. Strony nie kwestionowały okoliczności, że po wydaniu uchwały z dnia 10 grudnia 2014 roku numer (...)2014 roku pozwana wycofała się z Porozumienia z dnia 6 lutego 2014 roku i wydawała uprawnionym którzy się do niej zgłosili pełny wymiar deputatu węglowego za rok 2014. Pozwana uznała roszczenie ewentualne przy pierwszej czynności procesowej, wnosząc o zwrot kosztów procesu na mocy art. 101 kpc.

Zgodnie z art. 101 kpc, zwrot kosztów należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu.

Zdaniem Sądu Rejonowego, należy podkreślić, że – w świetle doktryny i orzecznictwa – pozwany nie daje powodu do wytoczenia powództwa, jeżeli jego stosunek wobec roszczenia powoda, oceniony zgodnie z doświadczeniem życiowym, usprawiedliwia wniosek, że powód uzyskałby zaspokojenie swojego roszczenia bez wytoczenia powództwa (por. Tomasz Demendecki: Komentarz do art. 101 kpc, LEX)..

Wobec cofnięcia pozwu (i tym bardziej zrzeczenia się roszczenia) art. 101 kpc w ocenie Sądu Rejonowego nie miał w sprawie zastosowania. Równocześnie jednak pobranie świadczenia co do spornej tony węgla w naturze nie może być ocenione jako wyjątek od zasady odpowiedzialności powoda za koszty procesu przy cofnięciu pozwu (art. 98 kpc i 203 § 2 kpc).

Sąd Rejonowy podniósł, że umorzenie postępowania oznacza przegranie sprawy przez stronę powodową, jeżeli cofnęła pozew, zrzekając się roszczenia, albo jeżeli cofnięcie pozwu nastąpiło wskutek upadku podstawy faktycznej, który spowodował bezprzedmiotowość żądania.

Sąd Rejonowy stwierdził, że za stronę przegrywającą sprawę należy uznać pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda wymagalne w chwili wytoczenia powództwa (orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 21 lipca 1951 roku, w sprawie C 593/51, opublikowane w OSN z 1952 roku, Nr 2, poz. 49; z dnia 6 listopada 1984 roku, w sprawie IV CZ 196/84, niepublikowane). Należy jednak zauważyć, że pozwany nie zaspokoił roszczeń powodów o ekwiwalent pieniężny o które początkowo powodowie wnosili, a jedynie roszczenie ewentualne o wydanie węgla w naturze, które jest innym świadczeniem aniżeli ekwiwalent pieniężny. Dlatego też powodów nie można w zakresie kosztów procesu w żadnym zakresie uznać za osoby, które wygrały niniejsze postępowanie.

Z kolei powód **P. W.** odpowiada za koszty na mocy art. 98 kpc, albowiem przegrał spór wskutek braku legitymacji biernej pozwanej.

Sąd Rejonowy zauważył nadto, że w realiach sprawy brak było nadto podstaw do zastosowania art. 102 kpc. Należy podnieść za Sądem Najwyższym, iż wyjątek od zasady ponoszenia kosztów za wynik sprawy przewiduje art. 102 k.p.c., który pozwala w szczególnie uzasadnionych wypadkach na zasądzenie od strony przegrywającej tylko części kosztów lub nieobciążenie jej w ogóle kosztami; nadto przepis art. 102 k.p.c. nie może być rozszerzająco wykładany i wyklucza uogólnienie, a może być stosowany w zależności od konkretnego przypadku (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 1981 roku, w sprawie IV PZ 11/81, opublikowany w LEX nr 8307). W niniejszej sprawie nie zachodzi okoliczność odstąpienia od poniesienia przez powodów kosztów postępowania, albowiem powód posiada stały dochód w postaci emerytury (renty). Uwadze nie może ująć fakt, że powodowie, wytaczając powództwo byli reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika, korzystali z fachowej pomocy prawnej. Sąd Orzekający stoi na stanowisku, że sam fakt, iż sprawa jest z zakresu prawa pracy nie uzasadnia zwolnienia powodów od kosztów zastępstwa procesowego, które poniosła strona pozwana. Zwolnienie z tego tytułu powoda od kosztów procesu naruszałoby zasadę równości stron w postępowaniu sądowym.

Apelację od wyroku wniósł powód P. W. zaskarżając wyrok w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a to:

- art.233§1 k.p.c.w zw.z art. 464 §1 k.p.c. oraz art.199§1 pkt 1 k.p.c. poprzez niezastosowanie tychże przepisów i rozpoznanie sprawy pomimo wystąpienia w sprawie podstaw do ustalenia niedopuszczalności drogi sądowej i podstaw do przekazania sprawy do ZUS,

- art.328 §2 k.p.c.poprzez niewyjaśnienie z jakich powodów Sąd I instancji merytorycznie rozpoznaje powództwo ustalając jednocześnie na podstawie pisma pozwanej, że powodowi może przysługiwać świadczenie w formie ekwiwalentu pieniężnego od ZUS na podstawie ustawy o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego w latach 2008 – 2015,

- art.98 k.p.c.poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, tj.uznanie powoda za stronę przegrywającą i orzeczenie o kosztach poprzez ich zasądzenie na rzecz pozwanej w sytuacji, w której nie sposób uznać sprawy za sprawę podlegającą rozpoznaniu przez sąd powszechny,

ewentualnie

- art. 102 k.p.c.poprzez jego niezastosowanie pomimo zajścia ku temu przesłanek.

Skarżący podniósł, że mając na uwadze treść korespondencji kierowanej do ZUS pozostawał w błędzie, wywołanym przez samą pozwaną działaniami związanymi ze zmniejszeniem wymiaru przysługującego mu prawa do bezpłatnego węgla, którego w konsekwencji powód na dzień wnoszenia pozwu nie mógł otrzymać od organu rentowego, z uwagi na treść art. 12 ustawy o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego, który nie określa ilości przysługującego mu deputatu węglowego. Pozwana w pismach z dnia 7 lutego 2014 roku i 12 grudnia 2014 roku kierowanych do ZUS wskazywała , iż zarówno porozumienie z dnia 6 lutego 2014 roku zmniejszające świadczenia z tytułu prawa do bezpłatnego węgla jak i podjęta w dniu 10 grudnia 2014 roku uchwała Zarządu (...) przywracająca prawo do

bezpłatnego węgla „obejmują także uprawnionych (...) w stosunku do których wypłatę ekwiwalentu pieniężnego realizuje ZUS”. Na wypadek kwestionowania wskazanych okoliczności powód wniósł o zwrócenie się do ZUS O/Z. o udzielenie informacji co do trybu i podstaw prawnych wypłaty ekwiwalentu na rzecz powoda. Równocześnie powód wniósł o dopuszczenie dowodu z dokumentów w postaci decyzji emerytalnej powoda i pism pozwanej do ZUS z dnia 7 lutego 2014 roku i 12 grudnia 2014 roku na okoliczność ich treści.

W oparciu o wskazane wyżej zarzuty i okoliczności apelujący wniósł o :

1. zmianę wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach oraz przekazanie niniejszej sprawy na zasadzie art. 464§1 k.p.c.do ZUS O/Z., względnie uchylenie skarżonego orzeczenia oraz przekazanie niniejszej sprawy na zasadzie tego artykułu do ZUS O/Z.;

ewentualnie o zmianę zaskarżonego orzeczenia w zakresie pkt 4 (orzeczenia o kosztach) poprzez odstąpienie od obciążania powoda kosztami na rzecz pozwanej na zasadzie art.102 k.p.c.,

2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, według norm przepisanych.

Ewentualnie apelujący wniósł o uchylenie skarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I Instancji oraz pozostawienie temu sądowi orzeczenia o kosztach postępowania.

Powód nie zgodził się z oceną Sądu Rejonowego, iż pozwana pozbawiona była legitymacji biernej w sprawie, co było podstawą rozstrzygnięcia. Skarżący powołał się na treść art. 199 §1 pkt 1 k.p.c. wskazując na niedopuszczalność drogi sądowej w niniejszej sprawie. Dalej wskazał, iż w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych przepis ten uzupełnia norma wyrażona w art. 464 § 1 k.p.c., zgodnie z którą odrzucenie pozwu nie może nastąpić z powodu niedopuszczalności drogi sądowej, gdy do rozpoznania sprawy właściwy jest inny organ; w tym wypadku Sąd przekaze mu sprawę. Natomiast warunkiem sądowej kontroli uprawnień pracowniczych powinno być uprzednie wydanie przez organ rentowy stosownej decyzji, a następnie wniesienie odwołania do sądu, zgodnie z art. 83 ust. 2 ustawy o sus. Apelujący wskazał, iż w niniejszej sprawie powinien znaleźć zastosowanie przepis art. 464 § 1 k.p.c. W takim przypadku, skoro sprawa nie ma charakteru sprawy cywilnej w rozumieniu art. 1 k.p.c. to nie sposób dokonywać stosowania reguł rozliczających koszty procesu, skoro sprawa nie ma charakteru umożliwiającego orzekanie przez sąd powszechny. Z ostrożności skarżący wniósł o nieobciążanie strony powodowej ewentualnymi kosztami postępowania, na zasadzie art. 102 k.p.c. wobec zaistnienia szczególnego przypadku, za którym przemawia fakt pozostawiania przez powoda w błędzie, wywołanym przez samą pozwaną działaniami związanymi ze zmniejszeniem wymiaru przysługującego im prawa do bezpłatnego węgla.

W odpowiedzi na apelację, pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania przed Sądem II instancji przy uwzględnieniu kosztów zastępstwa procesowego wg.norm przepisanych.

Powód E. T. wniósł zażalenie na postanowienie w przedmiocie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania w sprawie, w zakresie częściowego oddalenia wniosku o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, zawartego w pkt 4 wyroku Sadu Rejonowego w Gliwicach z dnia 10 czerwca 2015 roku.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił naruszenie:

- art.98 w zw.z art. 203 § 3 k.p.c.poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i nieobciążenie pozwanej kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego na rzecz powoda w przypadku, w którym powód przed wydaniem wyroku cofnął powództwo z uwagi na spełnienie przez pozwaną świadczenia z tytułu prawa do bezpłatnego węgla,

- art.101 i 102 k.,p.c.poprzez obciążenie powoda kosztami postępowania, pomimo że pozwana dała powód do wytoczenia sprawy oraz de facto uznała roszczenie powoda, tylko dlatego że od chwili wytoczenia pierwszej sprawy przeszło kilka miesięcy wcześniej – wiedziała że powództwo jest zasadne, jednak nie było pewnym czy pozwana

dobrowolnie spełni żądanie, a ponadto Sąd nie znalazł podstaw do odstąpienia od obciążania powoda kosztami postępowania uznając, że powód otrzymuje stały dochód w postaci emerytury,

- art.193 k.p.c. poprzez uznanie przez Sąd, że pozwana nie dała powodowi żadnego powodu do wytoczenia rozszerzonego powództwa pomimo, że zgłoszenie roszczenia ewentualnego stało się niezbędne dla kompleksowej realizacji prawa do bezpłatnego węgla.

W oparciu o wskazane wyżej zarzuty i okoliczności skarżący wniósł o :

1. zmianę skarżonego postanowienia Sądu Rejonowego w G. w skarżonym zakresie poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o odstąpienie od obciążania powoda tymi kosztami,
2. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na zażalenie pozwana wniosła o oddalenie zażalenia w całości i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania przed Sądem II instancji przy uwzględnieniu kosztów zastępstwa procesowego wg.norm przepisanych.

Sąd drugiej instancji zważył, co następuje:

Apelacja powoda P. W. jako bezzasadna podlega oddaleniu, zaś zażalenie powoda E. T. podlega odrzuceniu.

Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia odnośnie stanu faktycznego, przeprowadził niezbędne postępowanie dowodowe, a następnie w prawidłowy sposób, zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, dokonał oceny zebranych dowodów

i wyciągnął właściwe wnioski, które legły u podstaw wydania zaskarżonego wyroku.

W konsekwencji, Sąd Okręgowy oceniając jako prawidłowe ustalenia faktyczne

i rozważania prawne dokonane przez Sąd I Instancji, uznał je za własne, co oznacza,

iż zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu Odwoławczego.

Wskazać należy, że w myśl utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, jeżeli uzasadnienie orzeczenia pierwszoinstancyjnego sporządzonego zgodnie z wymaganiami art.328§2 k.p.c. spotyka się z pełną aprobatą sądu drugiej instancji to wystarczy, że da on temu wyraz w treści uzasadnienia swego orzeczenia, bez powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych i wnioskowań prawniczych zawartych w motywach zaskarżonego orzeczenia (OSNP z 1998r., z.3, poz.104, OSNP z 1999r. z.24 , poz.776, OSNP z 2000r. z.4, poz.143).

W ocenie Sądu II Instancji podniesione w apelacji strony powodowej zarzuty nie zasługują na uwzględnienie. Prawidłowo Sąd I Instancji stwierdził, że w przypadku roszczenia zgłoszonego przez powoda P. W. występuje po stronie pozwanej brak legitymacji biernej. Zgodnie z obowiązującą nadal ustawą z dnia 7 września 2007 roku

o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego (Dz.U. z 2007 roku nr 192 pozycja 1379 z późn.zm.), byłemu pracownikowi kopalni postawionej w stan likwidacji przed dniem 1 stycznia 2007 roku, uprawnionemu do bezpłatnego węgla, który uzyskał emeryturę lub rentę przed tym dniem jest wypłacany przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, oprócz emerytury lub renty, ekwiwalent pieniężny. Warunkiem otrzymania ekwiwalentu pieniężnego jest przedłożenie pracodawcy pisemnego oświadczenia o rezygnacji z uprawnienia do pobierania bezpłatnego węgla w naturze. Stanowi o tym art. 12 ustęp 1 i 3 wskazanej ustawy. Powodowi nie przysługiwało uprawnienie do bezpłatnego węgla w świetle przepisów porozumienia z 20 grudnia 2004 roku. W treści paragrafu 7 punkt 1 i 2 załącznika numer 14 do tego porozumienia wyraźnie przewidziano bowiem, że przepisów załącznika numer 14 nie stosuje się do osób, których prawo do bezpłatnego węgla realizowana jest na podstawie przepisów ustawy o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego. Pozwana będąc zobowiązana do realizacji prawa do bezpłatnego węgla na rzecz uprawnionych z ustawy o funkcjonowaniu górnictwa..., zobowiązana jest wyłącznie do wydania uprawnionym węgla w naturze. Brak jest

zatem podstaw prawnych do przyjęcia za zasadne żądania powoda zasądzenia na jego rzecz od pozwanej ekwiwalentu pieniężnego. Nie był natomiast sporny w toku postępowania fakt, iż powód ekwiwalent pieniężny z tytułu bezpłatnego węgla pobiera z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Reasumując stwierdzić należy, że powodowi P. W. nie przysługuje roszczenie przeciwko pozwanej (...) Spółce Akcyjnej o ekwiwalent pieniężny z tytułu do prawa do bezpłatnego węgla. Prawo do bezpłatnego węgla, zgodnie z przepisami ustawy o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego, powód mógł realizować od strony pozwanej jedynie w formie bezpłatnego węgla w naturze, a w przypadku żądania ekwiwalentu pieniężnego podmiotem zobowiązanym do wypłaty tego świadczenia jest wyłącznie Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Prawidłowe jest też stanowisko Sądu Rejonowego, że w sprawie nie zachodzi brak dopuszczalności drogi sądowej. Powód P. W., podobnie jak wielu innych emerytów i rencistów, wystąpił przeciwko pozwanej z roszczeniem cywilnym o zapłatę ekwiwalentu z tytułu prawa do bezpłatnego węgla. Dla rozpoznania tej sprawy powołane są sądy powszechne, jest to bowiem sprawa cywilna w rozumieniu artykułu 1 Kodeksu postępowania cywilnego. Żaden przepis nie przekazuje rozpoznania takiej cywilnej sprawy

do właściwości innych organów. W przypadku gdyby przepis prawa przekazywał rozpoznanie takiej sprawy cywilnej do właściwości innych organów, to zgodnie z treścią art.2 paragraf 3 Kodeksu postępowania cywilnego taka sprawa nie byłaby rozpoznawana w postępowaniu przed sądem powszechnym. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest organem właściwym do rozpoznawania sporów powstałych pomiędzy byłymi pracownikami a ich pracodawcami lub następcami prawnymi pracodawców.

Droga procesu cywilnego jest więc w tej sprawie dopuszczalna. Jedynie w sytuacji, gdyby powód wystąpił przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o zapłatę ekwiwalentu pieniężnego zachodziłaby niedopuszczalność drogi sądowej i wówczas na mocy artykułu 464 §1 Kodeksu postępowania cywilnego nastąpiłoby przekazanie sprawy do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jako organu właściwego. Powód jednak przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych w rozpoznawanej sprawie nie wystąpił. Tak, więc w sprawie nie zachodziła niedopuszczalność drogi sądowej, która mogłaby prowadzić do przekazania sprawy właściwemu organowi na podstawie artykułu 464 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego.

Sąd Okręgowy oddalił wniosek powoda P. W. o dopuszczenie dowodów z decyzji emerytalnej powoda oraz pism pozwanej do ZUS z 7 lutego 2014 roku i 12 grudnia 2014 roku, albowiem powód miał możliwość zgłoszenia ich w toku postępowania przed sądem I instancji, czego jednak nie uczynił oraz z kopii pisma z dnia 5 października 2015 roku, albowiem okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione.

Sąd Rejonowy nie naruszył przepisu art. 328 § 2 k.p.c., albowiem uzasadnienie jest wyczerpujące i zawiera wszystkie elementy wymienione w tym przepisie. Sprawa poddaje się kontroli instancyjnej.

Sąd Okręgowy podzielił również stanowisko Sądu Rejonowego w kwestii obciążenia powoda P. W. kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej. Orzeczenie Sądu Rejonowego jest w tym zakresie prawidłowe i Sąd ten w sposób szczegółowy podał

w treści uzasadnienia motywy takiego a nie innego rozstrzygnięcia.

Powód nie był uprawniony do ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla u pozwanej a pobierał go z ZUS. Nawet jeżeli sam był przekonany o słuszności roszczenia, to będąc reprezentowany od początku procesu przez profesjonalnego pełnomocnika, miał szansę oceny zasadności tego roszczenia i konsekwencji przegrania procesu.

Wprawdzie art.102 k.p.c. daje Sądowi możliwość całkowitego lub częściowego odstąpienia od obciążania strony przegrywającej kosztami procesu, jednak Sąd Rejonowy słusznie nie dopatrzył się w przedmiotowej sprawie okoliczności pozwalających na zastosowanie tego przepisu.

Należy podkreślić, że sąd nie jest zobligowany do zastosowania powyższego przepisu art. 102 k.p.c., a jedynie ma taką możliwość, po rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy. Sądy posiadają swobodę kształtowania orzeczeń o kosztach procesu, a więc i kosztach zastępstwa procesowego, samodzielnie decydują czy na gruncie konkretnej sprawy

zachodzą owe "szczególne okoliczności" o jakich mowa w powoływanym wyżej przepisie, pozwalające na odstąpienie od obciążania strony przegrywającej kosztami postępowania.

W postanowieniu z dnia 24 października 2013r. sygn. IV CZ 61/13 (LEX nr 1389013) Sąd Najwyższy wskazał, iż hipoteza przepisu art. 102 k.p.c., odwołująca się do występowania "wypadków szczególnie uzasadnionych", pozostawia sądowi orzekającemu swobodę oceny, czy fakty związane z przebiegiem procesu, jak i dotyczące sytuacji życiowej strony, stanowią podstawę do nieobciążania jej kosztami procesu.

W ugruntowanym w tym zakresie orzecznictwie Sąd Najwyższy wskazał również, że „zastosowanie przez sąd art. 102 k.p.c. powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które by uzasadniały odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Do kręgu tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu jak i fakty leżące na zewnątrz procesu zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego (sytuacji życiowej). Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego” (vide postanowienie z 14 stycznia 1974r., II CZ 223/73, LEX nr 7379, postanowienie Sądu Najwyższego z 13 października 1976r. sygn. IV Pz 61/76, LEX nr 7856, postanowienie Sądu Najwyższego z 16 lutego 1981r. sygn. IV Pz 11/81, LEX nr 8307, postanowienie Sądu Najwyższego 17 kwietnia 2013r. V CZ 132/12, LEX nr 1341732).

Taką wyjątkową okolicznością nie jest w niniejszym postępowaniu charakter sprawy, tj. fakt, że powód wywodzi swoje roszczenie ze stosunku pracy. Ustawodawca nie przewidział bowiem w zakresie postępowania odrębnego jakim jest postępowanie w sprawach z zakresu prawa pracy, żadnych przepisów szczególnych dotyczących zwrotu kosztów zastępstwa procesowego strony przeciwnej, gdy stroną przegrywającą jest pracownik. Pracodawca czy też inny podmiot pozwany przez pracownika ma bowiem pełne prawo do reprezentacji przez profesjonalnego pełnomocnika, a ten z kolei do stosowanego wynagrodzenia z tego tytułu. Brak bowiem normatywnej podstawy szczególnego uprzywilejowania pracownika w przypadku, gdy jest on stroną przegrywającą proces.

Bez znaczenia jest okoliczność, że powód był przekonany o słuszności swoich żądań, gdyż z istoty każdego postępowania procesowego wynika jego sporność i zwykle niepewność rozstrzygnięcia, a każda strona wnosząca pozew jest z reguły przekonana o słuszności swoich żądań i konieczności wystąpienia do Sądu. Zatem subiektywne przekonanie o słuszności żądania nie jest z pewnością okolicznością o jakiej mowa w art. 102 k.p.c., w przeciwnym razie art. 102 k.p.c. miałyby zastosowanie w każdej sprawie, w której powództwo zostałoby oddalone.

Nadto powód mimo posiadania fachowego pełnomocnika nie wykazał w toku postępowania przed Sądem Rejonowym innych okoliczności np. okoliczności świadczących o jego złej sytuacji majątkowej lub życiowej, która uzasadniałaby całkowite zwolnienie go z ponoszenia kosztów procesu.

W konsekwencji takiego stanowiska Sąd Okręgowy uznał zarzuty apelacji powoda P. W. za bezzasadne, sprowadzające się do nieuzasadnionej polemiki ze słusznym wyrokiem Sądu I instancji i stąd z mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację powoda jako bezzasadną.

Zażalenie wniesione przez powoda E. T. podlegało odrzuceniu, bowiem powód zaskarżył nieistniejące rozstrzygnięcie. W zażaleniu z dnia 23 lipca 2015 roku wskazał, że skarży rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w sprawie, w zakresie częściowego oddalenia wniosku o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, zawartego w pkt 4 wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 10 czerwca 2015 roku. Tymczasem w pkt 4 skarżonego wyroku Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od każdego z powodów na rzecz pozwanej po 135,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Sąd I instancji w pkt 4 wyroku nie wypowiedział się o częściowym oddaleniu wniosku powoda o zwrot kosztów procesu. Dlatego też na mocy art. 370 w zw.z art. 397 §2 k.p.c. Sąd Okręgowy odrzucił zażalenie powoda E. T..

W punkcie 3 wyroku Sąd orzekł o kosztach zastępstwa procesowego – na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 6 pkt 2 w związku z § 12 ust. 1 pkt 2 i § 13 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej

udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013r., poz. 461 ze zm.) – zasądając od powoda P. W. na rzecz pozwanej kwotę 67,50 zł.

W punkcie 4 wyroku Sąd orzekł o kosztach zastępstwa procesowego – na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 6 pkt 2 w związku z § 12 ust. 1 pkt 2 i § 13 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013r., poz. 461 ze zm.) – zasądając od powoda E. T. na rzecz pozwanej kwotę 60 zł.

Sąd miał na uwadze, że powodowie przegrali sprawę również w II instancji, natomiast ze wskazanych wyżej względów brak jest podstaw do zastosowania wobec nich art. 102 k.p.c.

Sędzia Przewodnicząca Sędzia

(-) SSR del. Renata Stańczak (-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Jolanta Łanowy